

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/21/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2222204089
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2222204089.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpenému advokátskou kanceláriou: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. X.XX.XXXX, adresa C., o zaplatenie 632,64 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 22Csp/84/2022-247 zo dňa 21.1.2025, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalobu výrokom I. zamietol a vo výroku II. rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Pri rozhodovaní prvoinštančný súd vychádzal zo skutkového stavu ako vyplynul z vykonaného dokazovania, keď uzavrel, že právny predchodca žalobcu (Home Credit Slovakia, a. s., IČO: 36 234 176 - postupca) ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli medzi sebou dňa 8. 10. 2018 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere - bezúčelový úver a revolvingový úver č. 4810008598 (ďalej len „zmluva“, č.l. 13), na základe ktorej postupca poskytol žalovanému bezúčelový spotrebiteľský úver s nasledovnou špecifikáciou: výška úveru: 800,00 eur, ročná úroková sadzba: 18,68 %, počet splátok: 58, výška mesačnej splátky: 20,92 eur, prvá splátka splatná 27. 12. 2018, ostatné splátky vždy do 15. dňa v kalendárnom mesiaci, celková čiastka splatná spotrebiteľom 1 213,36 EUR, RPMN 20,40 %. Ako vyplýva z prehľadu platieb (č.l. 40), žalovaný nesplácal úver riadne a včas, pričom uhradil iba prvých 8 splátok v súhrnnej výške 167,36 eur a splátky splatné od 15. 08. 2019 už neuhradil. Veriteľ zaslal žalovanému Poslednú výzvu pred začatím vymáhania celého úveru zo dňa 16. 10. 2019 (č.l. 101), v ktorej ho upozornil na omeškanie so splácaním úveru a na možnosť vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru. Veriteľ zosplatnil úver ku dňu 13. 12. 2019, o čom žalovaného upovedomil listom (Výzva k splateniu celého dlhu) z 13. 12. 2019 (č.l. 38). Postupca a žalobca uzavreli medzi sebou dňa 16. 09. 2022 Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 01/2022 (č.l. 8), ktorej predmetom bolo aj postúpenie žalovanej pohľadávky na žalobcu, ako to vyplýva z prílohy k zmluve (č.l. 12). Postúpenie pohľadávky postupca oznámil žalovanému Oznámením o postúpení pohľadávky z 21. 09. 2022 (č.l. 35).

3. Právne prvoinštančný súd vec posúdil na základe aplikácie ust. § 7 ods. 1, 2, 16, 17 písm. b), 20 písm. b), 27, § 11 ods. 2, § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia

zmluva (v texte aj len ZoSÚ), čl. 8 ods. 1 Smernice EPaR 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere..., s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCsp/26/2020.

4. Prvoinštančný súd pokračoval, že v zmysle § 7 ods. 16 a ods. 17 ZoSÚ je žalobca povinný preukázať, že pri poskytnutí spotrebiteľského úveru veriteľ postupoval s odbornou starostlivosťou, najmä že zodpovedajúcim spôsobom skúmal schopnosť žalovaného splácať úver. Posudzovanie bonity je proces zhromaždenia a kvalifikovaného vyhodnotenia relevantných údajov o aktuálnej finančnej situácii konkrétneho klienta, ktorý je veriteľ povinný vykonať s odbornou starostlivosťou a obozretne a ktorého vykonanie s odbornou starostlivosťou je veriteľ povinný hodnoverne preukázať. Žalobca nepreukázal, že veriteľ s odbornou starostlivosťou skúmal schopnosť žalovaného splácať úver v zmysle § 7 ZoSÚ. Žalobca sa k skúmaniu bonity podrobne vyjadril vo svojich podaniach v konaní. Argumentoval, že veriteľ posudzoval bonitu podľa pravidiel stanovených v Opatrení NBS č. 10/2017 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy („Opatrenie“), a teda postupoval s odbornou starostlivosťou. S týmto záverom sa súd nestotožnil, a to z ďalej uvedených dôvodov. Z vyjadrenia žalobcu je zrejmé, že náklady na zabezpečenie základných životných potrieb žalovaného veriteľ stotožnil so životným minimom, pričom zohľadnil tiež paušálnu sumu výdavkov vo výške 20% rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa a členov jeho domácnosti, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť. Z vyjadrenia žalobcu vyplýva, že podľa jeho názoru od účinnosti Opatrenia už veriteľ nemusí zhromažďovať údaje o aktuálnych reálnych nákladoch žiadateľa o úver, ale postačuje tieto údaje nahraďiť výškou životného minima, v danom konkrétnom prípade zvýšenou o paušálnu sumu výdavkov vo výške 20 % rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa a členov jeho domácnosti, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť. Podľa názoru prvoinštančného súdu aktuálnu právnu úpravu nemožno takto interpretovať a aplikovať, pričom nová právna úprava v spojení s Opatrením nezrušila povinnosť veriteľa skúmať reálne náklady žiadateľa o úver. § 7 ods. 27 ZoSÚ výslovne ustanovuje, že veriteľ je povinný použiť dostatočné, primerané a aktuálne informácie o príjmoch, nákladoch na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa, a zároveň tiež ďalšie informácie o finančnej a ekonomickej situácii spotrebiteľa. Posledná veta odseku 27 síce ustanovuje, že náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom a na príjem spotrebiteľa, avšak toto nemožno vykladať tak, že veriteľ vôbec nemusí od žiadateľa o úver zisťovať výšku jeho skutočných životných nákladov. Citované zákonné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že veriteľ nesmie bez ďalšieho vziať do úvahy len žiadateľom uvedené náklady, ak tieto žiadateľ uviedol v nižšej výške, než je stanovené životné minimum (keďže je vysoký predpoklad nesprávnosti takého údaju). S uvedeným korešponduje aj úprava v § 2 ods. 5 Opatrenia, podľa ktorého výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. b) zákona sa na účely odseku 1 určuje najmenej vo výške sumy životného minima... Ak zákon uvádza, že náklady spotrebiteľa treba posudzovať s ohľadom na životné minimum a Opatrenie uvádza, že náklady sú najmenej vo výške životného minima, podľa názoru tunajšieho súdu to nenahrádza a neruší povinnosť veriteľa vynaložiť primerané úsilie na zistenie informácií o aktuálnych reálnych nákladoch spotrebiteľa, ani veriteľovi nedáva možnosť sám si určiť výšku týchto nákladov (či už vo výške životného minima alebo vyššej). Ak účelom posúdenia bonity je zistiť, či žiadateľ o úver bude skutočne schopný splácať poskytnutý úver, potom je vylúčené, aby veriteľ posudzoval bonitu bez akejkoľvek informácie od žiadateľa o úver o jeho reálnych nákladoch na základné životné potreby. Okrem toho, že to výslovne ustanovuje ZoSÚ, je tomu tak aj preto, že náklady na zabezpečenie základných životných potrieb priemerného spotrebiteľa výrazne prevyšujú výšku životného minima, čo je všeobecne známa skutočnosť. Okrem toho, veriteľ má podľa § 7 ods. 27 ZoSÚ zohľadniť i ďalšie informácie o finančnej a ekonomickej situácii spotrebiteľa, a teda komplexne posúdiť jeho reálnu schopnosť úver splácať. Postup veriteľa, ktorý náklady spotrebiteľa na základné životné potreby automaticky a bez zisťovania reálnych nákladov stotožnil so sumou životného minima, je v priamom rozpore s § 7 ods. 27 ZoSÚ. Právo musí byť aplikované v kontexte aktuálnej spoločenskej reality, tak, aby bol naplnený účel právnej úpravy (v danom prípade je ním účinná ochrana spotrebiteľov pred nezodpovedným uzatváraním zmlúv o úvere, ktoré prekračujú ich finančné možnosti a mohli by viesť k ich platobnej neschopnosti). Posudzovanie bonity bez elementárnych vstupných údajov o skutočných nákladoch žiadateľa o úver nemožno hodnotiť ako postup s odbornou starostlivosťou. S uvedeným právnym názorom sa stotožnil i Krajský súd v Trnave v rozsudku sp. zn. 28CoCsp/9/2024 z 12. 11. 2024. Žalobca teda nepreukázal, že veriteľ postupoval v súlade s § 7 ods. 1 ZoSÚ, a teda mu i vzniklo právo úver zosplatiť. Naopak, súd mal z predložených listinných dôkazov za preukázané, že veriteľ neskúmal s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať úver, a teda veriteľovi s poukazom na § 11 ods. 2 ZoSÚ prvú vetu nemohlo

ani vzniknúť právo vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru. Zároveň prvoinštančný súd vyhodnotil predmetný úver ako bezúročný a bez poplatkov pre hrubé porušenie povinnosti skúmať s odbornou starostlivosťou bonitu, s poukazom na § 11 ods. 2 ZoSÚ druhú, tretiu a štvrtú vetu.

5. K tvrdeniu žalobcu, že skúmanie bonity je otázkou skutkovou a teda súd by mal skúmanie bonity posudzovať iba ak žalovaný namietne porušenie povinnosti veriteľa pri skúmaní bonity, čo v tomto prípade neurobil a zároveň ide o otázku odbornú, ktorú nemôže súd vyhodnocovať sám, prvoinštančný súd uviedol, že nie je tomu tak. Skutkovou otázkou je, aké konkrétne údaje vstupovali do procesu posudzovania bonity veriteľom a akým spôsobom veriteľ bonitu posudzoval. Žalobca uviedol, ako veriteľ pri posudzovaní bonity postupoval a tiež aké konkrétne údaje dosadil do vzorca. Žalovaný nenamietal, že by mali byť použité iné údaje, resp. že veriteľ postupoval inak, ako žalobca tvrdil v súdnom konaní, a súd toto ani nijako nespochybňoval. Vzal za nesporné, že právny predchodca žalobcu skúmal bonitu žalovaného tak, ako to tvrdil žalobca. Avšak už to, či žalobcom tvrdený postup pri skúmaní bonity zodpovedal v tom čase platným právnym predpisom, je otázkou právnou (=subsumpcia súdom ustáleného skutkového stavu pod relevantnú právnu normu), pričom právne posúdenie prináleží súdu. Súd pritom neposudzuje, či úver mal byť v konečnom dôsledku poskytnutý alebo nie, ani nerobí záver o tom, či žalovaný bol alebo nebol dostatočne bonitný na získanie úveru. Neobstojí teda ani argument, že ide o otázku odbornú. Súd v rámci právneho posúdenia posudzuje, či žalobcom tvrdený postup veriteľa pri skúmaní bonity zodpovedá zákonu, a to práve s ohľadom na zásadné právne dôsledky spojené s porušením povinností veriteľa podľa § 7 ZoSÚ a z nich plynúcu (ne)existenciu a (ne)vyožiteľnosť samotného žalobou uplatneného nároku alebo jeho časti. Pre úplnosť súd poukázal na to, že súdy SR, vrátane NS SR, už v iných veciach žalobcu dali žalobcovi odpoveď na otázku, či je súd oprávnený ex offo posudzovať skúmanie bonity spotrebiteľa, platnosť postúpenia a jeho aktívnu legitimáciu, pričom dospeli k záveru, že súd je oprávnený uvedenú otázku skúmať aj v prípade pasivity na strane žalovaného spotrebiteľa (napr. NS SR sp. zn. 4Cdo/162/2020, KS TT sp. zn. 21CoCsp/8/2023). K námietke žalobcu, že súd nemôže suplovať procesnú aktivitu žalovaného spotrebiteľa, súd poukazuje na závery ÚS SR uvedené v uznesení sp. zn. I. ÚS 246/2019, podľa ktorých pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok aplikáciou ustanovenia § 151 ods. 1 a 2 CSP povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok. Na dôvažok ešte súd doplnil, že nesprávnym je tiež argument žalobcu, podľa ktorého sa za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ považuje iba taká situácia, keď veriteľ bonitu neskúmal ani jedným zo spôsobov uvedených v tretej vete § 11 ods. 2 ZoSÚ, poukazujúc na použitú spojku „alebo“. Tento záver nezodpovedá pravidlám formálnej logiky. „Ani jedným zo spôsobov“ by zodpovedala spojka „a“. Spojke „alebo“ zodpovedá „ktorýmkoľvek z nich“. Teda veriteľ je povinný jednak zhromaždiť údaje o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa a zároveň je povinný prihladať na údaje z databáz. Ak čokoľvek z uvedeného nesplní (jedno alebo druhé), ide o hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ. Tomuto výkladu zodpovedá tiež výklad teleologický (zmyslom je dôkladné - a nie iba formálne či „polovičné“ - posúdenie skutočnej schopnosti spotrebiteľa splácať úver) a tiež výklad systematický prihladajúci na ostatné ustanovenia § 7 ZoSÚ, ktoré ukladajú veriteľovi povinnosť zohľadniť údaje o finančnej a ekonomickej situácii spotrebiteľa a zároveň zisťovať a overovať relevantné údaje v príslušných databázach. Bez ohľadu na to, posledná veta § 11 ods. 2 ZoSÚ jasne hovorí, že za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42, čo je aj tento prípad. V podaniach žalobcu táto veta absentuje. Bolo by preto vhodné, aby si žalobca aktualizoval svoje generické podania v súdnych konaniach. Okrem toho, nemožnosť zosplatiť úver je právnym následkom akéhokoľvek porušenia povinností veriteľa pri skúmaní bonity, pričom nemusí ísť o hrubé porušenie tejto povinnosti (por. prvú vetu § 11 ods. 2 ZoSÚ).

6. Neplatnosť okamžitého zosplatnenia úveru samozrejme nespôsobuje zánik práva veriteľa na zaplatenie jednotlivých splátok úveru. Súd prvej inštancie preto posudzoval, či žalobcovi možno priznať nárok voči žalovanému z titulu jednotlivých splátok.

7. Pre platnosť postúpenia sa okrem iného vyžaduje preukázanie splnenia podmienky v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, teda že predmetom postúpenia bola pohľadávka zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere po termíne jeho konečnej splatnosti, respektíve, že sa pohľadávka stala (platne, t.j. v súlade so zákonom) splatnou pred uvedeným termínom. Predmetná úverová zmluva bola uzavretá dňa 8. 10. 2018 a úver mal byť podľa nej splatený v 58 mesačných splátkach, prvou splátkou splatnou k 27. 12. 2018, t.j. do 15. 09. 2023. Žalobou uplatnenú pohľadávku veriteľ postúpil na žalobcu s účinnosťou k 20. 09. 2022 (viď. oznámenie o postúpení pohľadávky na č.l. 35). Z uvedeného je zrejmé, že postúpenie pohľadávky bolo realizované pred termínom konečnej splatnosti úveru, a to v dôsledku zosplatnenia

úveru pred konečným termínom splatnosti úveru. Keďže veriteľ zosplatnil úver v rozpore so zákonom (pre porušenie povinnosti skúmať bonitu s odbornou starostlivosťou), a teda neplatne (§ 39 OZ), postúpil na žalobcu tzv. živý úver, čo je v rozpore s § 17. ods. 1 ZoSÚ a takéto postúpenie je s poukazom na § 39 OZ neplatné. Pokiaľ právny predchodca žalobcu pred postúpením pohľadávky predmetný úverový vzťah neukončil platne, potom žalobca nemohol platne nadobudnúť pohľadávku, ktorá je predmetom konania a bez platného postúpenia pohľadávky nie je na strane žalobcu splnená podmienka aktívnej vecnej legitímácie (por. rozhodnutia KS TN 16CoCsp/8/2024, KS PO sp. zn. 6CoCsp/22/2024, KS TT sp. zn. 32CoCsp/6/2023, KS BB sp. zn. 13CoCsp/4/2024, KS TT sp. zn. 16CoCsp/10/2023).

8. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalobca nemá v konaní aktívnu legitímáciu, nie je nositeľom existujúcich nárokov voči žalovanému z predmetnej úverovej zmluvy, a preto súd nemohol rozhodnúť inak, než žalobu zamietnuť výrokom I. rozsudku.

9. O trovách prvoinštančný súd rozhodol postupom podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, v spojení s § 396 ods. 3 CSP. Žalovaný mal v konaní plný úspech, pretože súd žalobu zamietol v celosti. Mal by tak nárok na náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania. V konaní si však žiadne trovy neuplatnil a ani z predmetného spisu mu žiadne trovy konania nevyplyvajú. Preto mu náhrada trov konania priznaná nebola, ako je uvedené vo výroku II. rozsudku.

10. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, pričom uplatnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a domáhal sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalobe vyhovie, resp. aby v zmysle § 389 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom si zároveň vyčíslil trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

11. Odvolateľ zotrval na názore, že skúmanie bonity spotrebiteľa je bezpochyby otázkou skutkovou a zároveň otázkou odbornou, pričom v tejto súvislosti poukázal na názor Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoCsp/45/2022. V súvislosti s nespornosťou skutkových tvrdení vo vzťahu k skúmaniu bonity veriteľom uviedol, že samotný charakter spotrebiteľského sporu neumožňuje súdu opomenúť sudcovskú a zákonnú koncentráciu v zmysle § 296 CSP, t.j. § 153 a § 154 CSP. Žalobca považuje za preukázané, že skúmanie bonity nebolo v konaní sporné, či inak zo strany žalovaného namietané a preto nastupujú účinky nespornosti skutkových tvrdení žalobcu v zmysle § 151 ods. 1 CSP. Súd nemôže ani v spotrebiteľskom spore nahrádzať procesnú aktivitu strán v celom rozsahu, keď žalovaný nielenže nenavrhol, ani nepredložil vykonať dôkaz za účelom preukázania, že v danom prípade nebola skúmaná jeho bonita, ani sa touto argumentáciou v konaní nebránil. V tejto súvislosti odkázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoCsp/3/2022, ktorý uviedol, že mu nie je známe ako inak by mohol právny predchodca žalobcu overovať iným spôsobom príjem žalovaného, ako jeho samotným vyjadrením, ako aj ním predloženými dokladmi od zamestnávateľa, keď žalobca nemá žiadne oprávnenie priamo dotazovať zamestnávateľa žalovaného, súd teda nemôže ani v spotrebiteľskom spore nahrádzať procesnú aktivitu strán v celom rozsahu.

12. Nadväzne odvolateľ poukázal na ust. § 7 ods. 1 a § 11 ods. 2 ZoSÚ, ako i na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoCsp/45/2022, z ktorého obsahu zdôraznil, že „Zo spisu vyplýva, že žalobca súdu prvej inštancie predložil výpis z registra, z rozsudku však nie je zrejme ako sa súd prvej inštancie pokiaľ mal za to, že veriteľ hrubo porušil odbornú starostlivosť, vysporiadal s jednoznačnou formuláciou, resp. definovaním hrubého porušenia, ak je v zákone (§ 11 ods. 2) uvedená spojka alebo ktorá je spojkou vylučovacou“.

13. Odvolateľ pokračoval, že v konaní sa vo vzťahu k skúmaniu bonity vyjadril na výzvu súdu, pričom uvádzal, že veriteľ je povinný pred poskytnutím úveru vypočítať limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (§ 7 ods. 19 ZoSÚ), z údajov podľa § 7 ods. 20 ZoSÚ, pričom jeho výsledná hodnota nesmie prekročiť hodnotu 1. Metodiku výpočtu limitu ukazovateľa schopnosti splácať úver stanovilo Opatrenie v ust. § 2 ods. 1. Nadväzne odvolateľ uviedol, že v konkrétnom prípade veriteľ postupoval nasledovne: Existujúce záväzky spotrebiteľov overil dopytom do úverového registra, ktorý žalobca doložil do súdneho spisu a z ktorého je zrejme, že spotrebiteľ mal v čase podania žiadosti v registri evidované záväzky v celkovej výške 49,- eur. V rámci výpočtu bral veriteľ do úvahy splátku

novoposkytnutého úveru v sume 20,92 eur, teda celkové úverové zaťaženie spotrebiteľa bolo v sume 69,92 eur. Spotrebiteľ v žiadosti o úver uviedol príjem z dôchodku vo výške 300,- eur, ktorý preukázal aj potvrdením zo Sociálnej poisťovne a ktorý ako celkový mesačný príjem v sume 300,- eur veriteľ aj akceptoval. V rámci nákladov na zabezpečenie životných potrieb bral do úvahy životné minimum v sume 2005,- eur, nakoľko v žiadosti uviedol rodinný stav ženatý/vydatá a počet nezaopatrených detí 0. Výsledkom výpočtu limitu ukazovateľa schopností splácať úver bolo potom číslo 0,74. S ohľadom na § 2 ods. 5 Opatrenia sa ukazovateľ schopnosti splácať úver nesmel ku dňu uzavretia úveru prekročiť hodnotu 0,80. Nakoľko veriteľ bol v čase poskytnutého úveru povinný zohľadniť povinnú rezervu vo výške 20% rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa životné minimum spotrebiteľa, životným minimom osoby, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkami na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu, pričom za túto osobu je v zmysle Opatrenia potrebné považovať deti spotrebiteľa. V danom prípade bolo teda braná do úvahy suma životného minima a paušálna suma výdavkov vo výške 20% rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa a členov jeho domácnosti, voči ktorým má vyživovaciu povinnosť v súlade s Opatrením. Odvolateľ poukázal aj na skutočnosť, že je to práve žalovaný, ktorý je ako spotrebiteľ povinný uvádzať pravdivé údaje vo svojej žiadosti o úver. Veriteľ má len limitované možnosti ako overiť spotrebiteľom uvádzané údaje. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15CoCsp/35/2022. Z jednotlivých opatrení NBS pritom vyplýva, že veriteľ môže overovať výlučne úverové záväzky spotrebiteľa. Súdu pritom prekážalo, že postupca neskúmal dostatočne výdavky spotrebiteľa. Znenie § 7 ods. 20 písm. d) ZoSÚ uvádza, že v rámci výpočtu limitu sa zohľadňujú peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa a podľa dôvodovej správy k danému ustanoveniu sa nimi rozumejú všetky pravidelné výdavky spotrebiteľa, ktoré znižujú jeho príjem (výška výživného, výška splátky úverov a pôžičiek a podobne). Odvolateľ tiež poukázal na opatrenie NBS, ktoré dovysvetľilo daný pojem.

14. Odvolateľ zároveň poukázal na vyjadrenie NBS zo dňa 14.3.2024, ktoré uviedlo, že opatrenie NBS je všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným na základe zákonného zmocnenia a je plne záväzné a veriteľ musí jeho ustanovenia zohľadňovať pri výkone svojej činnosti. Je zreteľné spojenie medzi pojmom používaným v zák. č. 129/2010 Z.z. a opatrením NBS, jeho teoretickým obsahom a materiálnym vyjadrením, ktoré neoponecháva priestor pre vznik povinnosti zisťovať skutočné náklady – výdavky na život spotrebiteľa a s ním posudzovaných osôb. NBS uzatvorila, že pre dodržanie odbornej starostlivosti pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa nevyžaduje skúmanie skutočných bežných výdavkov spotrebiteľa (napríklad náklady na bývanie, telefón, internet a domácnosť). Na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver postačuje, ak náklady na zabezpečenie nevyhnutných podmienok na uspokojenie základných životných potrieb spotrebiteľa budú za podmienok Opatrenia NBS zohľadňovať zákonom stanovené výšky sumy životného minima zvýšenej o 40% rozdielu medzi celkovou výškou príjmu spotrebiteľa a životným minimom. Orgán dohľadu podotkol, že ust. § 7 zák. č. 129/2010 Z.z. v spojení s Opatrením NBS predstavujú zákonné požiadavky na overovanie schopností spotrebiteľa splácať úver, ktorých splnenie zo strany veriteľa sa považuje za dodržanie odbornej starostlivosti. Výklad národnej právnej úpravy, Smerníc EÚ, ani dôvodové správy, či recitály k skúmaným právnym normám, nenaznačujú, že by medzi povinnosťou veriteľa vykonávajúceho overovanie bonity bola aj povinnosť skúmať konkrétne bežné výdavky spotrebiteľa napríklad na chod domácnosti. Podľa odvolateľa nesprávny je potom právny aj skutkový záver súdu, že postupca nepostupoval s odbornou starostlivosťou, nakoľko nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a javí sa skôr ako popieraním žalobcom predložených dôkazov a tvrdení zo strany súdu, ktoré samotný žalovaný nepoprel.

15. Odvolateľ zhodne s citovaným vyjadrením NBS uviedol, že žiaden zákon nevyžaduje od veriteľa, aby skúmal výdavky spotrebiteľa tak, ako implikuje súd v napadnutom rozsudku. Postupca starostlivo skúmal finančné záväzky spotrebiteľa a jeho ostatné záväzky zohľadnil tzv. životným minimom. Postupca pritom nemá možnosť sa o iných záväzkoch spotrebiteľa dozvedieť inak, ako od spotrebiteľa, pričom výdavkami sa rozumejú finančné výdavky. Ak potom súd vychádzal z tézy, že veriteľ mal skúmať úplne všetky aspekty výdavkov spotrebiteľa, je nutné takéto posúdenie dôrazne odmietnuť, nakoľko hraničí s absolútnou arbitrárnosťou a ohrozuje záujmy veriteľov v širšom rozsahu. Súd pritom neuvádza o aké konkrétne výdavky sa má jednať, no najmä neuvádza právny základ na základe ktorého by veriteľ vôbec mohol takéto informácie o dlžníkovi spracúvať. Je potrebné držať sa znenia zákona a odporúčania dohliadajúceho orgánu NBS, kedy sa výdavkami rozumejú výlučne finančné úverové výdavky a náklady

na život sa zohľadňujú všeobecne akceptovanou konštantou životného minima. Je to predovšetkým žalovaný, ktorý je ako spotrebiteľ povinný uvádzať pravdivé údaje vo svojej žiadosti o úver, pričom dodávateľ nie je policajný orgán a jeho možnosti skúmania bonity spotrebiteľa sú limitované.

16. Nadväzne žalobca poukázal na najaktuálnejšie rozhodnutia podporujúce ním vyslovený právny názor napríklad rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoCsp/7/2024, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5CoCsp/8/2024, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24CoCsp/19/2024, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoCsp/6/2024.

17. Podľa názoru žalobcu je záver súdu vo vzťahu k nedodržaniu povinnosti postupu s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity v rozpore s obsahom vyjadrenia a dôkazov produkovaných žalobcom, pričom osobitne vo vzťahu k jednotlivým výdavkom nemožno napadnuté rozhodnutie považovať za vecne správne.

18. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

19. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v intenciách podaného odvolania dospel k záveru, že nebol naplnený žiaden z odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom, jeho odvolaniu teda nemožno vyhovieť a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bolo dôvodné potvrdiť (§ 387 CSP).

20. Predmetom konania je žalobou uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie od žalovaného sumy 632,64 eur s príslušenstvom z titulu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré uzatvorili medzi sebou právny predchodca žalobcu Home Credit Slovakia, a.s., ako veriteľ a žalovaný ako dlžník dňa 8.10.2018.

21. Prvoinštančný súd preskúmaným rozsudkom (v poradí druhým) predmetnú žalobu v celom rozsahu zamietol v podstate s odôvodnením, že žalobca nepreukázal, že veriteľ riadne posudzoval bonitu spotrebiteľa, konkrétne informáciu o reálnych nákladoch na základné životné potreby spotrebiteľa, teda žalobca nepreukázal, že veriteľ postupoval v súlade s § 7 ods. 1 ZoSÚ a preto mu v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ nevzniklo právo úver zosplatiť. Keďže veriteľ zosplatnil úver v rozpore so zákonom (pre porušenie povinnosti skúmať bonitu s odbornou starostlivosťou), a teda neplatne (§ 39 OZ), postúpil na žalobcu tzv. živý úver, čo je v rozpore s § 17 ods. 1 ZoSÚ a takéto postúpenie je s poukazom na § 39 OZ neplatné, v dôsledku čoho žalobca nemá v konaní aktívnu vecnú legitimitáciu.

22. Predmetom odvolacieho prieskumu, v rámci ktorého je odvolací súd viazaný nielen rozsahom, ale aj uplatnenými odvolacími dôvodmi, bolo posúdiť, či boli naplnené odvolaním žalobcu uplatnené odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, teda či prvoinštančný súd v odvolaní dotknutých častiach dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a či rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

23. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa jeho právne závery vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie dotknutých odvolaním odchýliť

a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa iba nasledovné:

24. Ako prvé odvolateľ namietal, že skúmanie bonity spotrebiteľa je otázkou skutkovou a odbornou, a keďže žalovaný skúmanie bonity nespороval ani nenamietal, ani sa príslušnou argumentáciou v tomto smere nebránil, jednalo sa o nesporné skutkové tvrdenie žalobcu, pričom súd ani v spotrebiteľskom spore nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán.

25. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky. Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok, teda zistenie skutkového stavu.

26. S touto námietkou žalobcu sa prvoinštančný súd komplexne vysporiadal v ods. 26 preskúmaného rozsudku tak, že vzal za nesporné, že právny predchodca žalobcu skúmal bonitu žalovaného tak, ako to tvrdil žalobca, avšak to, či žalobcom tvrdený postup pri jej skúmaní zodpovedá v tom čase platným predpisom, je už otázkou právnou, pričom právne posúdenie prináleží súdu, s ktorou argumentáciou sa odvolací súd plne stotožňuje. Prvoinštančný súd v tejto súvislosti aj príliehavo poukázal na niektoré súdne rozhodnutia, napr. NS SR sp. zn. 4Cdo 162/2020, podľa ktorého súd je oprávnený ex offo posudzovať skúmanie bonity spotrebiteľa, platnosť postúpenia a jeho aktívnu legitímáciu, aj v prípade pasivity na strane žalovaného spotrebiteľa. Správne tiež poukázal na závery ÚS SR v uznesení sp. zn. I.ÚS 246/2019, podľa ktorého pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok aplikáciou ust. § 151 ods. 1 a 2 CSP povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok.

27. Povinnosť súdu skúmať ex offo správnosť posudzovania bonity spotrebiteľa veriteľom vyslovil aj Súdny dvor EÚ v rozhodnutí C-679/2018, v ktorom uviedol, že čl. 8 a 23 Smernice EPaR 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere... sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť skúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v čl. 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve...

28. S poukazom na uvedené, v spojení s odôvodnením tejto časti rozsudku súdom prvej inštancie, odvolací súd uzatvára, že súd bol v danom prípade oprávnený ex offo skúmať, či žalobcom použitý postup pri skúmaní bonity žalovaného spotrebiteľa zodpovedal vtedy platným právnym predpisom, teda vykonať v tomto smere právne posúdenie veci.

29. V ďalšej časti odvolania odvolateľ namietal, že jeho právny predchodca skúmal bonitu žalovaného spotrebiteľa v súlade s ust. § 7 ZoSÚ a príslušným opatrením NBS, pričom zistil, že stanovený limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver bol splnený (pričom v rámci mesačných nákladov je braná do úvahy suma životného minima a paušálna suma výdavkov vo výške 20% rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa) a zároveň, že má v registri evidované záväzky vo výške 49,- eur mesačne.

30. S touto otázkou sa prvoinštančný súd vyčerpávajúco vysporiadal najmä v ods. 25 odôvodnenia preskúmaného rozsudku a odvolací súd sa s jeho závermi v tomto smere stotožňuje a podrobnostiach na ne odkazuje.

31. V zmysle súdom prvej inštancie správne aplikovaných ustanovení zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere k 8.10.2018 (ďalej aj len ZoSÚ) § 7 ods. 16 veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretno a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať. Podľa nasledujúceho ods. 17 písm. b) vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi... najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov. V zmysle ods. 19 veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní určiť, dodržiavať a pravidelne prehodnocovať limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa

splácať spotrebiteľský úver a limit na podiel výšky celkovej zadlženosti k príjmu. Podľa ods. 20 na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa podľa písm. b) použijú náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť. V zmysle ods. 27 veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní na účely podľa ods. 19 použiť dostatočné, primerané a aktuálne informácie o príjmoch, nákladoch na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, peňažný záväzok spotrebiteľa, výške celkovej zadlženosti a ďalšie informácie o finančnej a ekonomickej situácii spotrebiteľa... Náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom a na príjem spotrebiteľa.

32. Vyššie citované zákonné ustanovenia vytvárajú základný rámec pre posudzovanie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver veriteľom. Jednoznačne z nich vyplýva povinnosť veriteľa postupovať v poskytovaní spotrebiteľských úverov s odbornou starostlivosťou a zároveň povinnosť takýto postup aj hodnoverne preukázať. V rámci posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver v zmysle citovaných zákonných ustanovení je veriteľ povinný vychádzať zo získaných informácií o spotrebiteľovi, ktoré musia byť dostatočné, primerané a aktuálne, vrátane nákladov spotrebiteľa, jeho peňažných záväzkov, celkovej zadlženosti a ďalších informácií o finančnej a ekonomickej situácii spotrebiteľa. Náklady spotrebiteľa sa pritom posudzujú s ohľadom na životné minimum, stanovené osobitným predpisom aj na príjem spotrebiteľa. Z uvedeného teda nesporene vyplýva povinnosť veriteľa skúmať konkrétne náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa (a osôb, ku ktorým má vyživovaciu povinnosť), a to získaním dostatočných, primeraných a aktuálnych informácií a zároveň povinnosť veriteľa hodnoverne preukázať, že takto postupoval s odbornou starostlivosťou.

33. Žalobca vo svojich podaniach opakovane tvrdí, že v danom prípade bola podaná žiadosť žalovaného spotrebiteľa o poskytnutie predmetného úveru, túto však ako dôkaz v konaní nikdy nepredložil a ani z nej necitoval, aké náklady žalovaný spotrebiteľ v nej uvádza, ani neuviedol, ako ich veriteľ vyhodnotil a zohľadnil. Žalobca teda nepreukázal, že by veriteľ bol skúmal náklady – výdavky žalovaného spotrebiteľa aspoň dopytom u neho samotného bez potreby skúmania inými komplikovanejšími cestami. Z vyjadrenia žalobcu je zrejmé, že náklady na zabezpečenie základných životných potrieb žalovaného veriteľa stotožnil so životným minimom, pričom zohľadnil paušálnu sumu výdavkov vo výške 20% rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom prvoinštančného, že pokiaľ v poslednej vete cit. § 7 ods. 27 ZoSÚ je uvedené, že náklady na zabezpečenie životných potrieb spotrebiteľa je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum, toto ustanovenie nemožno vykladať tak, že veriteľ už vôbec nemusí od žiadateľa o úver zisťovať výšku jeho skutočných životných nákladov. Uvedená právna úprava stanovuje v podobe hodnoty životného minima pomyselnú minimálnu hranicu hodnoty, ktorú je potrebné zohľadniť ako náklady spotrebiteľa na zabezpečenie jeho životných potrieb, a to najmä pre prípad, že by spotrebiteľ uviedol, že žiadne výdavky uvedeného typu nemá alebo by uviedol neprimerane nízke náklady. Ostatné citované ustanovenie vzhľadom aj na predtým citované ust. § 7 ZoSÚ nenahrádza a ani neruší povinnosť veriteľa vynaložiť primerané úsilie na zistenie informácií o aktuálnych reálnych nákladoch spotrebiteľa a paušálne sa obmedziť iba na výšku životného minima. Posudzovanie bonity spotrebiteľa bez elementárnych vstupných údajov o jeho skutočných nákladoch, ako správne uviedol prvoinštančný súd, nemožno hodnotiť ako postup s odbornou starostlivosťou.

34. Na uvedených záveroch, vzhľadom na poukázanú zákonnú úpravu, nemôže nič zmeniť ani žalobcom uvedené vyjadrenie NBS zo dňa 14.3.2024, ani poukázané rozhodnutia krajských súdov, s ktorými sa odvolací súd v tomto prípade nestotožňuje. Pokiaľ žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24CoCsp/19/2024 zo dňa 11.9.2024, v danom prípade išlo o v konkrétnostiach odlišnú situáciu, kedy veriteľ mal k dispozícii údaje o výdavkoch a pomeroch žalovaného so záverom, že nedošlo k hrubému porušeniu posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a úver preto nie je bezúročný a bezpoplatkový.

35. Keďže v danom prípade žalobca ako listinný dôkaz nepredložil žiadosť žalovaného spotrebiteľa o poskytnutie predmetného spotrebiteľského úveru, ani neoboznámil jej obsah vo vzťahu k informáciám o nákladoch, resp. iných mesačných výdavkoch spotrebiteľa, je potrebné uzavrieť, že v konaní nebolo preukázané, že veriteľ, akokoľvek zisťoval náklady resp. výdavky spotrebiteľa (s výnimkou jeho

finančných záväzkov), z čoho je potrebné vyvodit' porušenie ust. § 7 ods. 27 ZoSÚ, nakoľko veriteľ nepoužil dostatočné, primerané a aktuálne informácie o nákladoch spotrebiteľa na zabezpečenie jeho základných životných potrieb, včítane ďalších informácií o finančnej a ekonomickej situácii spotrebiteľa. Keďže potom veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ, nebol oprávnený od spotrebiteľa vyžadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a keďže veriteľ zosplatnil úver v rozpore so zákonom (pre porušenie povinnosti skúmať bonitu s odbornou starostlivosťou), a teda neplatne (§ 39 OZ), postúpil na žalobcu, tzv. živý, nesplatený úver, čo je v rozpore s ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ a takéto postúpenie je s poukazom na § 39 OZ neplatné, v dôsledku čoho žalobca nemal v predmetnom konaní aktívnu vecnú legitímáciu, ako správne vyvodil prvoinštančný súd, v dôsledku čoho bolo potrebné žalobu zamietnuť.

36. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

37. S poukazom na vyššie uvedené odvolacím súdom v spojení s odôvodnením preskúmaného rozsudku súdom prvej inštancie, po vyčerpaní relevantnej odvolacej argumentácie žalobcu, odvolací súd potom napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výrokoch vecne správny s použitím ust. § 387 CSP, potvrdil.

38. V odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Prípadná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP odôvodňujúca výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné), pritom v konaní nebola tvrdená, ani ju odvolací súd nezistil. Z obsahu spisu ale vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný v odvolacom konaní pasívny, nevykonal žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd preto žalovanému náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznal (i s poukazom na R 72/18).

39. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).